

EERSTE LUSTRUM MUZIKALE FIETSRROUTE GROOT SUCCES

HOGELAND – De weersvoorzichten waren gunstig vorige week. Het leek erop dat de Muzikale Fietsroute, die gisteren werd georganiseerd, nu eindelijk eens goed weer zou treffen. Hoe dichterbij de zondag echter kwam, des te slechter werden de berichten en helaas, opnieuw vielen zondag de weersomstandigheden tegen. Maar dat was ook het enige wat tegenviel. Voor het overige was het vooral positief: een enthousiast publiek, gedreven musici en een zeer gevarieerd programma.

Zoals in de Nicolaaskerk in Oosternieland waar het duo Celladon niet alledaagse muziek speelde. Ze lieten op cello onder meer muziek horen van de Russische componist Reinhold Glière en de Hongaar Béla Bartók. „Een beetje experimenteel”, zei Anne Vos-van Wijk, „vandaag proberen we de cello te laten swingen.” Het duo slaagde daar uitstekend in.

Van een heel andere orde was de muziek van Boon en Van Grieken. Op onder andere dwarsfluit en trekharmonica lieten ze muziek horen uit bijvoorbeeld Catalonië. „Met een in onze oren onregelmatige maatsoort”, legde Karin van Grieken uit over de 7/8-maat waarin de muziek geschreven was. De bezoekers van de Mariakerk in Uithuizermeeden luisterden geboeid naar hun spel vol dramatiek. Voorzichtig waagde het tweetal zich ook aan enige zang, een waardevolle aanvulling in hun uitvoering.

Bij de deur van de Doopsgezinde kerk in Uithuizen werd het publiek opgewacht door het Speelduo Ephraim, deze keer in Scandinavische sferen. In een bijpassend kostuum uit het Zweedse Skåne. Zónder het bijbehorende mutsje want, zei Helga Ephraim: „Dat is echt zo ontzettend suf!” Hun muziek was allesbehalve suf. Mooie melodiepartijen, afwisselend op de accordeon en de viool zorgden voor een harmonieus geheel. Met een gålåt (looplied) begeleiden ze hun eigen wandelingetje van deur naar preekstoel waar hun verdere optreden plaatsvond.

In de Petrus en Pauluskerk in Usquert stond een enorme opstelling: manshoge gongs en tafels vol klankschalen, die naar hun kleur en vorm het Yellow Circle Orchestra zijn naam bezorgden. Binnert Blom opende met de didgeridoo, het geluid zwol aan en aan, Bas Broekhuis viel in met de synthesizers („alles waar een draad aan zit”) totdat de ruimte was gevuld met geluid, dat niet alleen was te horen, maar ook te voelen, in buik, billen en voeten. De boventonen van de klankschalen zongen de hele kerk door.

Het Frysk Saxofoon Kwartet liet geducht van zich horen in de Zionskerk in Uithuizen. Prachtig professioneel op elkaar ingespeeld. Met een stevige ondersteuning van de bassaxofoon was de muziek afwisselend fonkelend en sprankelend maar ook ontroerend en indrukwekkend. Vooral een stuk van de hand van Gershwin maakte veel indruk. Het kwartet werd terecht met een staande ovatie beloond.

Ook indrukwekkend, maar dan op een andere manier, was het orgelspel in de Antoniuskerk in Kantens. Daar speelden afwisselend Rudi Diekstra en Martin Sprenger onder andere werken van Bach en Telemann op het Huszorgel.

Het duo Fine in de St. Julianakerk in Rottum bracht het 'betere luisterlied', zoals onder andere het bekende 'Mag ik dan bij jou' van Claudia de Breij. Hun laatste nummer 'Just Smile' toverde een glimlach op de gezichten van de luisteraars die, daardoor gesterkt, hun route konden vervolgen, óp naar de volgende kerk.

Bijvoorbeeld naar Stitswerd, waar in de St. Georgiuskerk de groep Wel & Wmoed speelde. Muziek van de Balkan, een beetje melancholisch „want dat vinden we wel lekker”, zoals Hans Koerts Meijer zei. „En met andere ritmes dan wij gewend zijn. En ook dat voelt lekker.” Het was goed te horen, zoals in een prachtig Macedonisch liefdesliedje.

De intieme setting van het koor van de Zandeweester kerk paste precies bij Dana van Iterson op haar kleine harp. Ze speelde onder andere een eigen arrangement van een Gnossienne van Satie, oorspronkelijk bedoeld voor piano.

In de Nicolaaskerk in Oldenzijl speelden twee verschillende combinaties. 's Morgen wisten Yvonne van Dongen op piano en Eline de Vries op viool met onder andere de Vier Jaargetijden van Vivaldi sommige luisteraars tot tranen toe te ontroeren. 's Middags was het Lisa van Dongen die de viool bespeelde met mooie, brede streken, wat prachtig klonk door de gewelven van de kerk. Een wervelende Poolse dans vormde een ware uitsmijter van de muzikale dag.

Hoewel het deelnemersaantal iets achterbleef bij voorgaande jaren waren de reacties van de bezoekers, die uit allerlei windstreken waren gekomen, zeer positief. Ook de aanwezige kinderen hadden het naar hun zin. En de reactie van die ene bezoekende hond luidde, kort samengevat: „Woef!” Het weer mag niet geweldig geweest zijn, maar wie zondagavond nog even naar buiten keek, kon alleen maar constateren dat de weergoden het eerste lustrum van de fietsroute uiteindelijk nog helemaal niet zo slecht gezind zijn geweest.